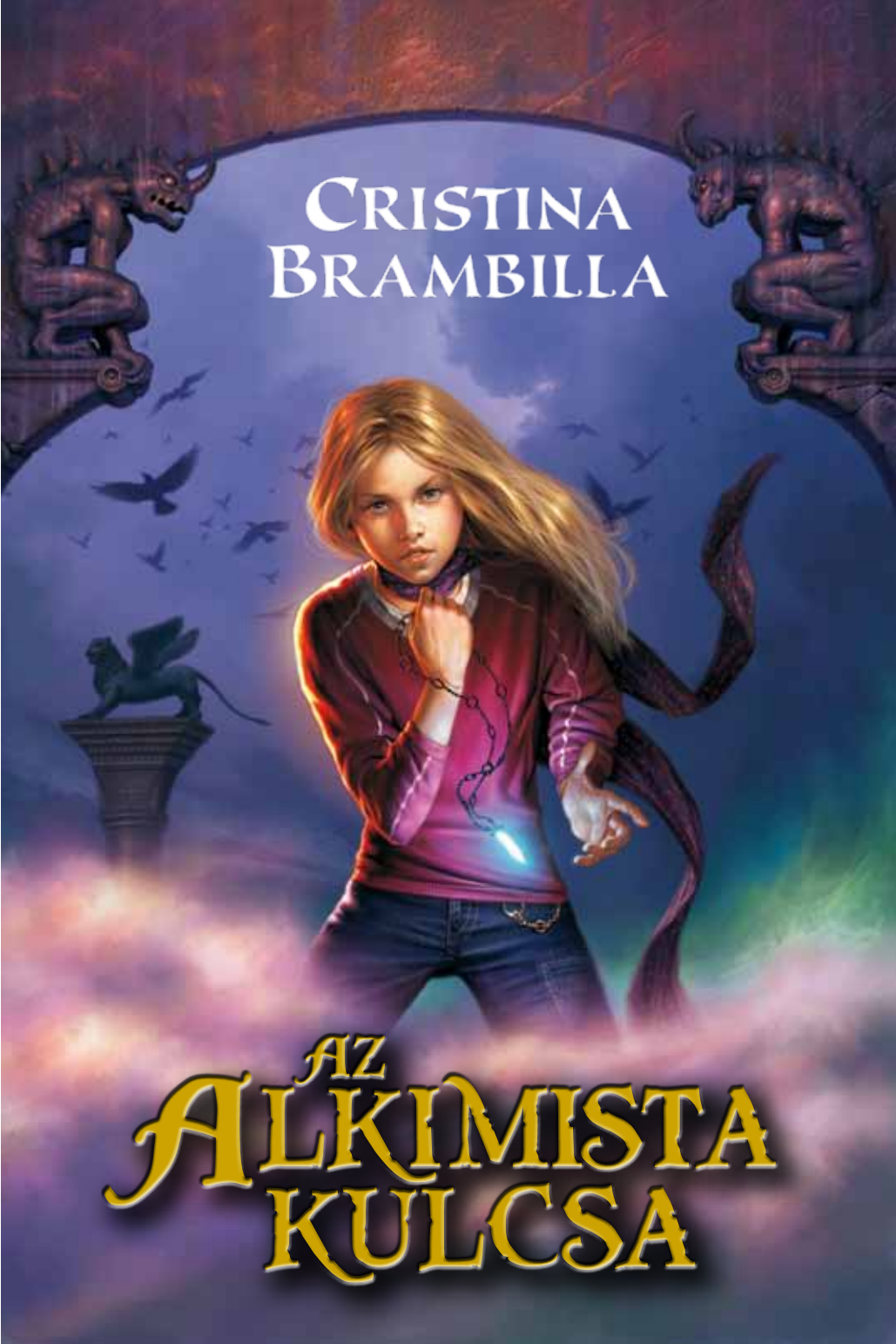

A movie poster for 'The Alchemist's Key' featuring Cristina Brambilla. She is a young woman with long blonde hair, wearing a purple sweater over a white collared shirt and blue jeans. She is holding a glowing blue key in her right hand. The background is a dark, cloudy sky with several birds flying. On the left and right sides, there are statues of winged creatures (griffins or dragons) perched on pedestals. The title 'CRISTINA BRAMBILLA' is written in white capital letters at the top, and 'AZ ALKIMISTA KULCSA' is written in large, stylized yellow letters at the bottom.

CRISTINA
BRAMBILLA

AZ
ALKIMISTA
KULCSA

CRISTINA BRAMBILLA

AZ
ALKIMISTA
KULCSA

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

2009

*Barracudának,
aki az ólmot arannyá
változtatja, valamint
a varázsjel feltalálójának*

ELSŐ RÉSZ

VÍZI KÖLTÖZKÖDÉS

z emberek az utolsó dobozt is felrakták a kamionra. A kislány, aki ez idáig az ablaküveghez nyomta az orrát, most elfordult, és némán figyelte magas, vékony apját, aki elégedetten csapta össze két kezét. Gustavo kerek akváriumán kívül semmi fontos nem tört össze. Gustavónak az egész vonatút alatt egy zacskóban kell majd vesztegelnie, de *kitartás*, mondta az apja. Még mindig jobb, mintha csak odafelé szóló jegyet váltott volna neki a park halas medencéjébe. Főleg most, hogy közeleg a tél. Amíg apja a költöztető emberek csekkjét aláírta, a kislány még egyszer körbesétált a házban, amely tizenhárom évig az otthona volt. Hatalmasnak és szörnyűnek találta: a képek nyomot hagytak a falon, a mennyezeten pókhálók himbálóztak, minden ajtó mögött hatalmas porcicák leselkedtek. A világ legfertelmesebb helyének látta, ám máris hiányzott neki.

Úgy gondolta, nejlonzacskójában még Gustavo is szomorkodik. Aztán felemelte bőröndjét a földről, amelyben az összes holmija lapult, és azt gondolta, szörnyen igazságtalan dolog az apjától, hogy eladta a házukat, csak hogy „a világ legszebb városába” költözzenek, és szívből gyűlölte érte.

Amikor megérkeztek, esett. A kislány nyolcéves korában osztálykiránduláson volt már Velencében, akkor is esett. Aztán két évvel később az anyjával járt itt, akkor is esett. A lagúna

aznap is ugyanolyan színű volt, mint az ég, az eső megállás nélkül zuhogott, és minden csuromvíz volt. A csatornán túl a házak papírlapként foszlottak szét az esőben. Talán nem is lehet a költözéshez jó időt kifogni. Tavasszal fúj a szél, nyáron meleg van, ősszel esik az eső, télen a télükabát a szekrényhalom alján, az utolsó dobozban bujkál. Ám ősszel költözni Velen-cébe olyan, mintha az ember hátrakötött kézzel hívná párbajra Zorrót. Miért tette ezt az apja? Mert rossz, válaszolta meg magának a kérdést a kislány. Ez volt minden, amit ez ügyben mondani tudott.

– Lucilla! Mit ácsorogsz ott azzal az ostoba hallal a kezedben, mint akit karóba húztak? Nem érünk rá egész nap. Fogd a csomagod, és nyomás!

Lucilla irigységgel gondolt Káli istennőre. Neki nyolc karja van, és nem okozna neki gondot, ha egyszerre kellene vinnie Gustavo zacskóját, a csomagját és az esernyőt. Sőt, öt karja szabadon maradna, hogy mutasson valamit az apjának. Szerencsére egy asszony föléje tartotta az esernyőjét, így a vaporetto megállójáig csak félig ázott el. Ha egy pillanatra elgondolkodott volna, akkor a halat kitartja az esőbe, a csomagját pedig az ernyője alá fogja, de túl dühös volt ahhoz, hogy gondolkodni tudjon. A vaporetto fedélzetét előzőnlőtték a turisták, ám feketébe öltözött – és meglepő módon száraz ruhát viselő – apja távol ült a befröcskölő víztől, és éppen a térképet tanulmányozta.

Ebben a pillanatban egy áruszállító komp nagy szirénázással megelőzte őket. Apja feltekintett, szemével megkereste a kislányt, és rámosolygott.

– Nézd csak, Lucilla, épp itt megy el az otthonunk – mondta.

A kompra felrakodott és nejlonnal úgy-ahogy letakart berendezési tárgyak közül az ő bútoraik is kikandikáltak. Velen-cében még költözködni is csak hajóval lehet, ami éppenséggel szórakoztató is lehet. Attól függ, milyen kedve van az embernek, na

meg attól, milyen biztosan rögzítették a bútort a hajóhoz. Mert azt azért senki nem találja mókásnak, ha egy csatorna mélyéről kell a szekrényét kihalászni. Egy hirtelen kis szélfuvallat megemelte a nejlon egyik sarkát, amely alól anyja arcképének a kerete bukkant elő. Giulio Moneta arca elsötétedett, és elfordította a fejét.

Éljen! Halleluja! Végre itthon! Betelt a pohár azzal a nyavalyás pincével meg azzal a rengeteg lombikkal. Egész napokat töltöttem hátraszegett szárnnyal, nehogy egyet is a földre lökjek. Ráadásul állandóan összezárva azzal a szerencsétlen alkimistával, aki a legapróbb figyelmetlenség miatt is alaposan megmossa a fejem.

Egy langyos, enyhén szeles szeptember estén kaptam a hírt. Nem mintha az időjárás bármit is számítana, de az emberi lényeknek szép időben jobb kedvük van. A párocskák kézen fogva sétálgatnak, a szoknyák röpdösnek, a biciklik csak úgy robognak a dóm homlokzata alatt, és roppant szórakoztató bal-eseteket okoznak. A baj csupáncsak annyi volt, hogy én ezalatt be voltam zárva abba a bűzös pincébe, és megpróbáltam nem összetiporni a földön körökbe rajzolt pentagrammokat meg az egérkakát, ahelyett hogy élveztem volna azt a kellemes őszi éjszakát. Mialatt a kis csótisztító kefével az edényeket tisztogattam, gyanús rikoltozásra lettem figyelmes, mire a karmaim közül kicsúszott egy esszencialeparló. CSATT! Behunytam a szemem, és vártam, hogy társam újabb jelenetet rendezzen, mert olyan fukar volt, amilyen csak egy alkimista lehet. Ám legnagyobb meglepetésemre csupán feltekintett a démoni anatómiakönyvből – mert éppen úgy tett, mintha azt tanulmányozná –, és igencsak szórakozottan rám nézett.

– Egy dologgal kevesebb, amit be kell csomagolni. Nagy naplopó vagy.

– Tessék? – sziszegtem, mintha nem is érdekelne. Ez a rejtelmes mondat talán azt jelenti, hogy végre elhagyjuk ezt a vég

nélküli kudarc sorozatot?! Ez a szerencsétlen talán fel akarja adni a küzdelmet?

– Jól értetted. Elmegyünk innen, Milánó már semmit nem tud nekem nyújtani. Mindent megszerveztem: jövő héten Velencében leszünk. Úgy döntöttem, stratégiát váltunk, de miért is fecsegek itt neked erről? Neked úgyis egyik hely olyan, mint a másik...

Akadhatott volna az utamba ennél ostobább társ? Nyilvánvalóan nem. Ha szerencsés fickó lennék, nem kerültem volna ilyen helyzetbe. De most már vége! Majdnem. A varázsló végre valahára úgy döntött, Velencébe költözik, és úgy oldja meg ezt az ügyet, mint ahogyan őelötte oly sokan mások: lopással. Már egy ideje rádöbbsentem, hogy soha nem lenne képes a bölcsek kövének egyetlen morzsáját sem megkaparintani, még akkor sem, ha addig görnyedne a könyvek felett, amíg a szeme világát el nem veszíti. Nemhogy olyan talizmánt tudna készíteni, amely megérdemli ezt a nevet. Végre úgy döntött, kihasználja valaki másnak a fáradozásait. Jobban mondva: Valaki Másét – Salamon királyról lévén szó, a nagyok között a legnagyobbbról. Nem lesz egyszerű, ezt nagyon jól tudtam, ám sokkal kelleme-sőbb Velencében keresgélni, mint éjszakánként a dóm tetején ücsörögve galambokat ropogatni, napközben pedig robbanás-veszélyes varázssitalokat kevergetni. Ó, micsoda gyönyörűség! Csak úgy bizsergett az agyálapom a gondolatra, hogy végre hazatérhetek.

De azért távol álljon tőlem, hogy elégtétellel szolgáljak neki.

– Persze, jótékony változás – ez volt az összes hozzáfűz-nivalóm, mialatt lehajoltam, hogy a cserepeket cirokseprűvel összeszedjem.

– Mmm... – morgott a varázsló, miközben fürkésző pillan-tást vetett rám. – Hét napod van, hogy az egész felszerelést az útiládákba rendezd, amelyek holnap érkeznek. Nem kérlek meg, hogy egyedül vidd el őket, mert ahogy ismerlek, ezer évbe telne.

– Idehívott tán egy dzsinnt? Nagyon kockázatos. Enyveskezőek.

– Költöztető embereket. Egy másik társaságot, nem azokat, akik a bútorokat viszik. Olyan embereket, akik nem kérdezősködnek. Nem akarom kockáztatni, hogy valamelyik kollégád eltüntessen nekem egy könyvet vagy egy amulettet.

Minden porcikám megremegett a gondolatra, hogy ez az ügyefogyott, aki a hosszú élet elixírjét képtelen egy köhögés elleni sziruptól megkülönböztetni, egy kalap alá vegyen engem egy dzsinnel. De tartottam a szám (ami nekünk, vízköpőknek igazán nehéz feladat). Valami szerencsétlenségnek kellett történnie, hogy ez a tökfaj olajra lépjen, gondoltam én, mert hogy itt minden csőben a feleségét látja, az nem deríti éppen jó kedvre. Hát jó, úgy kell neki, ő akarta. Azon töprengtem, vajon a kislány mit szólt a dologhoz, de a kíváncsiságom nem tartott sokáig. Egy csomó dolgot kellett elintéznem, a varázsló pedig kétségkívül láb alatt lesz majd.

„Vigyázz arra, régi! Az felülre kerül, törékeny! A könyveket messzire tedd a gyufától! A kanócokat a lombikok mellé!”

Hét nap gyötrelem. Ám mert a leghosszabb éjszaka is csupán tizenkét órából áll, és társamnak valamennyit azért aludnia is kellett, végül csak elérkezett az indulás pillanata.

A dóm csúcsos toronydíszei között, egy árnyékos helyen, kis búcsúünnepséget rendeztem. Nem maradt rá sok időm: ha nem szánom rá magam a repülésre, fényes nappal a Milánó–Velence gyorsvonat tetején találom magam. És semmi kedvem nem volt egy teherautóra felkenődni. Azért nem kellett volna az összes pezsgőt éhgyomorra meginni. Szédültem, és annak a kardot tartó lovas alaknak a szobra, amely egyébként szép békésen, mozdulatlanul szokott a tér közepén ácsorogni, most szinte lebegett a ködben.

– Fogjátok be a csőrötöket, úgysem győztök meg. Maradjatok csak itt, és őrizzétek ezt a négy csúcsos toronydísz! –

dünnögtem a többi vízköpő felé. – Én indulok minden köztársaságok legderűsebbikébe, legkiválóbbikába, legnedvesebbikébe!

Az utazás miatti felindultságomban a szomszédomat kissé túlságosan bajtársiasan böktem oldalba a könyökömmel. Először csak egy kis neszezést, majd füttyülést, végül egy távoli puffanást hallottam.

– Hopsz! Bocssás meg, barátom, sajnálom a csőrödet – dadogtam. Alattam egy utcaseprő milánói dialektusban a paradicsom összes szentjét előráncigálta. Rendben, ideje útra kelni. Felkapaszkodtam a legközelebbi toronydíszre, és kitártam a szárnyam. Kinyújtottam a mellső lábam: készen álltam, hogy karmommal a levegőbe marjak. Behajlítottam a térdem, és éreztem, amint a combom és a gerincem között futkározik a feszültség. A sarkantyúm megkarcolta a márványt, így ott hagytam a nyomom a milánói dóm tetején, amely katedrálisnak már minden szögletét, minden zegzugát ismertem. Egy másodperccel később már repültem is. Egy pillanatra boldognak éreztem magam. Hatalmas voltam és vakmerő. Igazán vad és büszke. Majd elfordítottam a fejem, és megpillantottam magam a szemközti ablakokban. Gyötrelmes szarvamat, hatalmas fülemet, kutyaszerű pofámon az örökké tátott számat. Meg a púpomat, amelyet kiálló csigolyák koronáztak. Egy vízköpő bámult rám vissza, egy förtelmes kőszörnyeteg. Valóban, igazán vad. Talán büszke is, de kétség nem fér hozzá, hogy szörnyűséges. Kiegyenesítettem a farkam, hogy a röppályát belőjem, megátkoztam azt a napot, amelyen ilyen lettem – és azt az embert, aki ilyené tett –, majd kelet, vagyis a remény felé vettem az irányt.

– **J**me, megérkeztünk. A ház éppen az egykori gettó szívében áll.

Micsoda öröm, gondolta Lucilla. Amióta Milánóból elindultak, ki sem nyitotta a száját, de az apja mintha észre sem vette volna. A negyedben magas és szűk házak emelkedtek, azt vélte

volna az ember, csupán fogadásból állnak még. A lépcsőkről szúrós hűgyszag terjengett, könnyet csalt az ember szemébe.

Apja teleszívta tüdejét, majd lázas tekintettel hozzáfűzte:

– Érzed? Ugye, érzed? A levegő energiától vibrál!

Lucilla a békés együttélés jegyében így szólt:

– Igen – és beletörődve követte apját a szűk lépcsőházba.

Öt emeletet mentek felfelé, és olyan érzésük támadt, mintha az öt lépcsőforduló összes kémlelőlyuka kinyílna, majd becsukódna, ám eközben a legcsekélyebb zajt sem csapták. Apja a zsebében kotorászott, majd hosszú, kopott vaskulcsot húzott elő. Lucilla mellkasát hónapok óta először feszegette felindultság. A zár könnyen engedett, az ajtó kitarult, és látni engedte a magas mennyezetű lakást mozaikköves, igencsak megtépázott szegélyű padlójával. A penész és az izzadság szaga a mosóporéval keveredett, szinte mellbe vágta Lucillát. Ennek a lakásnak semmiféle otthonillata nem volt. Még csak gondolnia sem kell az anyjára, hogy emlékezzen rá, tűnődött magában. A költöztető emberek a dobozokat a már felhordott bútorokba pakolták, felcipelték a maradék szekrényeket is, és közben sötét, nem túl barátságos tájszólásban szitkozódtak.

– Fel a fejjel, Lucilla, engedd ki azt a halat a mosdókagylóba, és menjük, együnk valamit! Biztosan majd éhen halsz már – mondta az apja. Majd a leglátványosabb pocakú költöztető emberhez fordult, és megkérdezte, hol ebédelhetnének itt a közelben. Nem turistáknak való helyet keres, pontosított, és rákacsintott, mint aki máris velenceinek érzi magát, pedig még ki sem csomagolt. Lucilla megkereste a fürdőszobát, majd amíg a vizet engedte a mosdókagylóba, és Gustavo végre megmozgathatta az uszonyát, kibámult az ablakon. Az esőfüggönyön túl csak tetőket, kéményeket, fantasztikus párkányokat és szoborrészleteket pillantott meg, ameddig csak a szem ellátott. Csak anyja arcképére tudott gondolni, és arra, mi lehet vele most, hogy apja rátette a kezét. Eltűnik, ebben biztos volt. Nem úgy, mint ahogyan ékszerek vagy ruhák tűnnek el. De eltűnik.

Már csak néhány óra hiányzott, hogy hõn szeretett városomat viszontlássam, ezért körülbelül félúton, egy vasútállomáson megálltam egy kicsit pihenni. Kilométereken keresztül az autópálya felett repültem (ha nincs köd, sokkal egyszerűbb, mint az energiaáramlatokat követni), és ez épp elég megerõltetés volt egy magamfajta figurának.

Elegem volt a fáradozásból. Füttyörészve vártam, hogy jöj-jön egy kelet felé tartó vonat, majd felszálltam. (Mi, vízköpõk, hangképzési adottságaink miatt nem vagyunk valami nagy füttybajnokok, félelmetes külsõnkkel a démonokat kell a templomoktól elijesztenünk és távol tartanunk. Ám egy építész egyszer csak azt gondolhatta magában: „Ej, ha már egyszer itt vannak, miért ne használnánk õket arra is, hogy az esõvizet levezessék? Igazán eredeti ereszcsonna lenne belõlük!” Ezért van mindig tátva a szánk. Mondanom sem kell, micsoda öröm az effajta szájöblítés. Fõleg, ha heteken keresztül nem esik, és a galambok kis ajándékukat a tetõn hagyják.)

Mindig is szívesen kapaszkodtam fel mozgó jármûvekre, fõleg éjszaka, amikor meghúzhatom magam a vonat tetején, és senki nem csinál belõle ügyet, hogy egy tonna gránit potyázik. Ezeknek a modern vonatoknak az a bajuk, hogy õrült sebességgel száguldanak, és dühödten süvöltenek át a vasúti átjárókon. A tervbe vett szunyókálás gyorsan füstbe ment. Hogy fent tudjak maradni, karmomat a vagon tetõlemezébe kellett mélyesztenem, ami olyan hanggal jár, hogy belesajdul az ember foga. Ezért a következõ állomáson inkább ismét a levegõbe emelkedtem. Ki szerettem volna nyújtóztatni a szárnyamat, meg azt sem bírtam tovább cérnával, hogy az a sok szemeteszacskó meg újságpapír mind az arcomba csapódik.

Meggondolatlanság volt részemrõl, ez az igazság. Pirinyó kis állomás volt, alámerült a csendben. A mozdonnyal lehetett valami probléma, különben nem állt volna meg egy ilyen isten háta mögötti helyen. Eljött a megfelelõ idõ és hely, hogy odébbálljak. Felegyenesedtem, kinyújtóztattam karomat, lábamat.

Megmasszíroztam a mancsomat. A fene egye meg! Míg a vonatba kapaszkodtam, kicsorbult a karmom. Ezért egy csapszegen reszelni kezdtem. Annyira a pedikűrözésre összpontosítottam, hogy nem láttam, amint egy vasutas közeledik. Csak arra emlékszem, hogy hirtelen egy nagy sóhajrást, olyan nyögésfélét hallottam. Egy pillanatra keresztezte egymást a tekintetünk. Az enyém közömbös volt, az övé rémült, nem volt képes felfogni, amit lát: egy hatalmas, denevérszárnyú, púpos, hosszú farkú szobor éppen azzal foglalatatoskodik, hogy a vonat tetején a körmét rendbe tegye! A cigaretta egy pillanat tört részéig az alsó ajkán billegett, majd a fickó hátratekintett, és elvágódott. Hát az én bűnöm, hogy ilyen lettem? Nem, nem és nem. És különben is már évek óta rossz volt a szíve, csak nem tudott róla... hát most megtudta. Ez legalább jól sült el. Így majd abbahagyja a dohányzást, tornázik, és megelőzi a következő szívinfarktust. Tudomást sem véve a szerencsétlen ember panaszáradatáról, teljes valómban és rosszindulatommal megmutatkoztam neki. Aztán mialatt ő segítségért kiáltott, kihasználtam egy felfelé ívelő légáramlatot, és szárnyra keltem.

Jobban kiélvezhettem volna ezt a ritka alkalmat, amikor a feje tetejére állíthatom a világot – most, hogy tehetségtelen társam engedélyt adott rá. A varázslók gyakran a munkájuk megszállottjai, mivel tudatában vannak, hogy legfeljebb hetven évük van rá, hogy a bölcsek követ megtalálják. Hacsak nem repülnek a levegőbe már korábban.

Éppen azon morfondíroztam, mi mindent tehetek majd, ha egyszer földet érek, amikor azt a bájos harangtornyot megpillantottam. Szerény, ám nagyon harmonikus, nyugodt fekvésű kis kolostor volt. Üzemeken, textilgyárakon és borzalmas épületeken kívül nem nagyon láttam mást a Milánóból Velencébe vezető úton. Az emberek egy ideje már nem építenek érdekes épületeket, mert csak a jövedelmező üzleteknek élnek. Amikor társamat Prágába kísértem, ott aztán nagyszerű dolgokat láttam! Kastélyokat, amelyeket megvilágított a hajnal rózsaszín

fénye, hagymakupolás, kényelmes harangtoronyokat, dolmányos varjak csapatait (kicsit rágósak, de nem rosszak, füstölt ízűek, gondolom azért, mert a kéményeken szoktak megpihenni). A vészleszállástól eltekintve – ugyanis egészen átfagytak a szárnyaim (a hiúság bűne: februárban örült sebességgel repülni...) – ez a csehországi utazás meseszerű volt. Prágában máig élnek a varázslóhagyományok. Bizonyos dolgok soha nem tűnnek el egészen. Csupán elrejtőznek, ám a varázslók nagyon ügyesek. Persze jobban élvezték, amikor még szerették, tisztelték és félték őket, de ez a fáraók kora óta már másként van – kénytelenek voltak beletörődni.

Leszálltam a harangtoronyra. Rengeteg fészek volt rajta, ezért kihasználtam a helyzetet, és ettem egy kicsit.

Ebben a pillanatban egy éjjeliőr a biciklijét a kolostor falához támasztotta, majd feltekintett, egyenesen felém, amint fogaim között egy madarat ropogtatva kényelmesen ücsörögtem. Egy pillanatra azt hittem, észrevett és ordítani kezd, én meg kénytelen leszek gyorsan menekülőre fogni, de nem, ez az ember a holdat szemlélte. Egy romantikus alakba botlottam, és ez volt az emberek egyik olyan oldala, amely igen tetszett nekem. Nehogy fülön csípjen, jó darabig ugyanabban a pózban kellett maradnom: az éjjeliőr, miután a biciklijéről leszállt, zsebéből füzetet húzott elő. Rossz előjel. Velence vár rám, én meg itt rostokolhatok, miközben galambcomb lóg a számból, és várhatom, hogy a költőt megszállja az ihlet.

Miközben megpróbáltam az elemózsiámat úgy elropogtatni, hogy a csont roppanása ne zavarja a fiatalembert (akit egészséges humorérzéssel áldott meg az ég, annak nem szabadna a holdról verset írnia, hacsak nem szerelmes – a szerelmeseknek sok bolondságot megbocsát az ember), türelmetlenül vártam a pillanatot, hogy végre elintézzem a dolgokat, és ismét minden egyes ember (a szívbeteg vasutasokat is beleértve) újra tisztelettel, ne pedig félelemmel tekintsen rám. Nem kis különbség. Épp itt az ideje, hogy egy kicsit helyreigazítsam a külsőmet.

GONOSZ TÁRSASJÁTEK

mikor az emberrel valami rossz dolog történik, az igencsak megviseli az idegeit. Miután Lucilla észrevette, hogy Gustavo egyujjnyi vízben fuldoklik a mosdókagylóban, olyan keserves sírásra fakadt, hogy a szemközti épületből rémülten hajolt ki egy öregasszony. Gustavo majdnem meghalt a nemtörődömsége, hanyagsága miatt! Lucilla ugyan a mosdókagylóba tette, ám a dugó laza volt. Még egy perc, és Gustavo nem köszönt volna meg, ha a WC-lefolyóban végzi. Apja először vigasztalni próbálta, majd észhez téríteni, de ő csak visított. Sok korty víz és cukor kellett hozzá, hogy a lány végre elaludjon a díványon. Ő pedig kihasználta az alkalmat, és bement az irodába. Már néhány napja Velencében voltak, de ezalatt csak mostak, tetek-vettek, ám másnap már kezdődött az új munkája a vegyi üzemben. Sok mindent meg kellett szerveznie, és a kollégáit is meg kellett róla győznie, hogy ő igencsak beleváló fickó. Minél előbb, annál jobb. Pénztárcájából előhúzott egy bankjegyet, és az asztalra helyezte. Majd az éttermi blokk hátuljára üzenetet írt Lucillának. Sötét zakót vett fel, majd csendesen bezárta maga mögött az ajtót.

Amikor Lucilla felébredt, megtalálta az üzenetet, amelyen az állt, hogy a pénzből vegyen egy új akváriumot a halának, a visszajárót pedig tartsa meg. Lucilla megtörölte a szemét.

Kinézett az ablakon, és észrevette, hogy már nem esik. A házak külseje sokkal kedvesebb, határozottabb és főleg színesebb lett. Jó időpontnak tűnt, hogy ebből a szomorú lakásból kimozduljon, és szembenézzen új helyzetével. Ebből a könnyen megkeresett pénzből akár egy jegyet is vehet Milánóba, csak oda. Meglátogathatná az anyját.

Előbb azonban meg kell oldania a Gustavo-problémát, a hal ugyanis – bár még élt – eléggé sokkos állapotban volt. Lucilla kiválasztott egy fazekat, megtöltötte vízzel, és beleköltöztette a halat. Aztán keresgélni kezdett egy olyan cipő után, amely kibírna egy felhőszakadást, ám miután a lakás összes szegletét átfésülte, rá kellett döbbsennie, hogy a költözésben elkavarodott a gumicsizmája. Felhúzta hát régi teniszcipőjét. A kamrában töltött egyetlen nap után penésztől bűzlött. Orrán keresztül mélyen a tüdejébe szívta a levegőt, ahogy az anyukája tanította. A hetedik kísérletre sikerült is megnyugodnia. Bekötötte a cipőjét, majd behúzta maga mögött az ajtót, és elindult.

A legnagyobb lelki nyugalommal ment lefelé a lépcsőn. Apja mindig túlórázott. Ha esett, ha fújt, vacsora előtt soha nem jött haza. Majd szalvétával a térdén máris készen állt, hogy újra elmenjen. Hát lehet az anyjának szemrehányást tenni, amiért elhagyta? Ha megtehetné, ő is elhagyná. Gondolataiba merülve Lucilla észre sem vette, hogy a földszintre ért. Megállt a küszöbön, először jobbra, majd balra nézett, nem tudta, merre induljon. Tudta, hogy Velencében mindenki eltéved, mintha a város örömet lelné benne, hogy a látogatóit megréztálja. Nem vette észre, hogy az ajtó kinyílt mögötte, és egy kíváncsi idős ember kukucskált ki a folyosóra.

– Szükséged van valamire?

Lucilla ugrott egyet. Gyűlölte, ha hátulról meglepték.

– Megijesztettetek? Nem akartam. Leone Wehwalt vagyok, hatvan éve lakom itt. Én vagyok a főbérlo. Kérsz egy pohár vizet?

– Nem mehetek be idegenek lakásába – felelte Lucilla, és remélte, hogy ez az értelmes válasz eljut az öreg füléhez.

– Nem azt mondtam, hogy gyere be, kihozom neked. Várj itt – mondta az öregember. Nyitva hagyta az ajtót. Lucilla rálátott a szerény lakás kevéske bútorára, amelyek mintha egy jótékonyági árverésről kerültek volna ide, valamint a szörnyű terítőkre, amelyek a karosszékek kopott részeit fedték. Ám minden kifogástalanul tiszta volt. Az üvegek ragyogtak, a padló úgy fénylett, hogy tapadókorongos papucsot kellett volna felvenni, nehogy elcsússzon rajta az ember.

– Tessék, mandulatej – szólalt meg a háztulajdonos.

– Köszönöm. Lucilla Moneta vagyok. Az ötödik emeleten lakom.

– Igen, tudom. Láttalak téged meg az apukádat a költöztető emberekkel. Úgy gondolom, a jöttöd áldás. Itt mindannyian vén szamarak vagyunk, hasznunkra lehet egy fiatal, rokonszenves lány. Így, ha elesünk a lépcsőn, van, aki felsegítsen.

Lucilla tudta, hogy alapvetően nem szokott rokonszenves lenni, de az öregnek kell még némi idő, hogy rájöjjön. Addig megihatja a mandulatejet.

– Behívnálak egy kicsit, de tudom, hogy nem szabad. Talán majd máskor, ha a nővérem is itthon lesz.

– Vagy úgy!

– Mi az, hogy „vagy úgy”?

– Hát a lakás. Túláságosan tiszta és rendes egy egyedülálló öregembertől.

Lucilla még be sem fejezte a mondatot, amikor érezte, hogy a lába alatt megremeg a föld. Nemrég érkezett, és máris utálatossá tette magát. Ez a kedves öregember most majd úgy mutogat rá a lépcsőházban, mint a nevetlenség mintaképére. Nem menekülhetett. Sajnálkozó arckifejezést öltött, és várta, mi lesz.

– Mindenki azt mondja, hogy becsüli az őszinteséget, de mindenki utálja az őszinte embereket. Senki nem akar az útjukba kerülni. Olyan ez, mint amikor valaki szereti a lepkét, de rovarirtót fúj a hernyókra – mondta a férfi.

Lucilla megkönnyebbülten felsóhajtott: talán még jóváteheti a hibáját.

– Én sem vagyok kivétel – fejezte be Wehwalt úr, és a lány arcába csapta az ajtót.

Remek, gondolta Lucilla, és a lábtörlő mellé állította az üres poharat: egy baráttal kevesebb, pedig még ki sem csomagolt. Gustavo meg egy fazékban vesztegel, ami nem hat túlságosan nyugtatóan szegénykére. Lucilla megbizonyosodott róla, hogy a térkép a nadrágzsebében lapul, megnézte, hogy a pénz jó helyen van-e, majd belevetette magát a labirintusba, amely az ajtón túl várta.

Megfigyelőállásomból egész Velencére ráláttam. A Cannaregiótól a franciaparkig, amelyet legszívesebben a földdel tennék egyenlővé. Ott lent látszott a San Servolo és a San Michele, a bolondok, illetve a holtak szigete. Örömteli sóhaj szakadt fel belőlem: a hazatérés élménye minden utazást megindokol. Szívesen repülnék máris a barátaimhoz az Arsenaléba, ahol a velenceiek egykor óriási hajóikat építették, és mindent elmesélnék nekik, ami az utóbbi időben velem történt: a kalandjaimat, a bogaras varázslókat, a kis mimózákat, akiket az elmúlt években megismertem... de nem! Külsőm nem csekély kellemetlenséget okoz nekem. Csupán néhány napig, legfeljebb egy-két hétig kell kitartanom, és akkor majd emelt fővel térhetek vissza az Arsenaléba, és foglalhatom el az engem megillető helyet. Így inkább elfordítottam a pofám, kicsikartam magamból egy mosolyt, majd így szóltam a varázslóhoz: – Társam, ez a hely mesés. Egész Velencében ez a ház hasonlít leginkább egy toronyhoz.

A feketébe öltözött ember összeszorított fogakkal elmosolyodott. Az a fajta ember volt, aki megsértődik, ha bókolsz neki, mert azt gyanítja, hogy egészen addig a pillanatig más-ként gondoltad. Ám ezúttal tévedett.

– Azt hiszed, tán megalkudtam volna valami kevésbé jóval?

El kellett fordulnom, nehogy az arcába nevessek. Micsoda egy agyalágyult! Tényleg meg volt róla győződve, hogy egy varázsló tekintélye egyenes arányban áll lakhelye magasságával. Meg sem fordul a fejében, hogy a torony nem más, mint egy jelkép, vagyis azt a helyet jelenti, amelyben az alkimista felszerelése fizikai értelemben jelen van. Még holtában sem fogja megérteni, hogy a legfőbb alkimistatorony maga a világ.

Giulio Moneta a fülembe súgta: – Olyan dolgokat tudok, amiket te még csak elképzelni sem tudsz. Nagyon közel járok a megoldáshoz. Biztosan te is észrevetted volna, ha több időt töltesz a laboratóriumban, ahelyett hogy az ablakban lógva könnyes szemmel bámulod az Arsenalét.

Kísértést éreztem, hogy azt válaszoljam, ha az elmúlt négy év során nem lettem volna ott abban az átkozott laboratóriumban, már régen a levegőbe repült volna, mint egy petárda, a lánya pedig *két* szülője után sírhatna. Feltéve, ha olyan ostoba, hogy egy ilyen apát megsirasson, aki hazugságot hazugságra halmoz. Azt mondja neki, hogy mindennap sokáig dolgozik az irodában, miközben velem együtt a lombikjai közé zárkózik; elhallgatta, hogy legalább tíz laboratóriumból rúgták már ki, mert munka helyett a saját kísérleteivel volt elfoglalva. De nem akartam ezt a sok munkát a büszkeségem miatt romba dönteni. Ezért tartottam a szám.

– Rendben. És, kérdem alássan, mikor teszi nagybecsű kezeit a kulcscontra? Nem szeretném emlékeztetni, hogy múlt év szilveszterekor ugyanezt mondta. Éppen Velencében voltunk, ha nem tévedek, és maga mindenkinek elújságolta, hogy ide kell költöznie bizonyos kísérletek miatt. Óvatlansága, ha szabad...

A varázsló hanyag kézmozdulattal intett, hogy jöjjenek el a nyitott ablakból.

– Ez most más: tudom, hol rejlik. A tennivalónk csupán annyi, hogy ki kell derítenünk, őrzi-e valaki, és ha igen, hogyan lehet kijátszani.

– Fogadjunk, hogy itt jövök a képbe én.

Giulio Moneta felállt a székről, amelyen eddig keskeny hátóját pihentette. Kihajolt az ablakon, én pedig követtem, de úgy, hogy meg ne lássanak. A padlásról, amelyet társam alkímiai laboratóriumnak választott, a szem messzire ellátott a tetők felett. Az az egyetlen bökkenő, hogy a költözés alatt az emberek leejtettek egy dobozt, amelyben – hogy úgy mondjam – kissé gyanús anyag lapult. Mindez a szomszédok szeme látára. Iparkodnunk kell, mert hamarosan Velence összes alkímistája a sarkunkban lesz.

Az aranyló alkonyi fényben gusztusos galambcsapatok röptek fel a Szent Márk-bazilika kupoláiból, mialatt társam ezt suttogta: – Ezért vagy itt, nem? Én megtalálom a kulcsontot, te pedig elhozod a rejtkehelyéről. Én azzá változtatlak, amivé csak szeretnéd, aztán szeded a sátorfádat, és nem dugod többé a közelembe azt a ronda pofádat. Ez az egyezés. Amennyit tudunk róla, az alapján évszázadok óta itt rejtőzhet érintetlenül. Talán nem is védi semmiféle varázslat, és minden kockázat nélkül teheted a dolgod. Ez így rendben van, nem?

Szeme villanásából megértettem, hogy ebben a nagyszerű kilátásban ő maga sem hisz. Hogy a világ leghatalmasabb varázstárgya békésen szunyókál, és csupán a történelem pora fedi – ez a leghihetlenebb mesék egyike volt. De örültség lett volna vitatkozni vele, ha már valóban csupán egy lépésre vagyunk a négyévnyi kényszerű együttélés végétől. Meg aztán tényleg nagyon boldog voltam, hogy visszatérhettem Velencébe. Az a tény meg, hogy öntelt társam az áradásoktól való félelmében a felhők (és az én imádott ködöm) között rendezte be a laboratóriumát, jó előjel volt.

– Tehát, szabad tudnom, hol rejlik a kincsünk, amely akkora hatalommal ruházza majd fel, mint annak idején Salamont és Nabukodonozort, és amely olyan művek létrehozását teszi lehetővé, mint a jeruzsálemi Nagytemplom, vagy a babilóniai palota? Mert ezt akarja a kulcsonttal tenni, nem? Úgy

vonulni be a történelembe, mint ez a két felejthetetlen, hatalmas és halhatatlan uralkodó.

– Mindent a maga idejében – felelte ez a pizok fráter, aki szolgaként, nem pedig társként bánt velem.

Gyűlöltem, mert ez volt az igazság. Ezért, hogy bosszút álljak, így szóltam: – Nem a lánya az ott abban a lyukas cipőben? A felesége nem örülne, ha látná, hogy így mászkál.

A varázsló összerándult. Alig észrevehetően, de összerándult. Gyűlölte, ha a feleségére emlékeztettem. Rendben, kvittek vagyunk. Egy pillanatig figyelte az aransárga fejcskét, amely a következő sarkon eltűnt. Majd szeme sarkából egy pillantást vetett a nagyon szép szőke nő arcképére, amely a földön feküdt, hanyagul a falnak támasztva. Nagyon tévedett, ha azt hitte, nem vettem észre. De úgy tett, mintha mi sem történt volna.

– Lucilla tizenhárom éves, úgy öltözködik, ahogy a kedve tartja – morgott.

Persze, csak tartsa magát távol az üzelmeidtől, gondoltam magamban. Egy pillanat erejéig együtt éreztem ezzel a kétszeresen félárva kislánnyal. Azon morfondíroztam, mi lesz vele, ha az apja megszerzi, amit akar. Volt egy sejtésem: a mondat az *intézet* szóval kezdődik és *Svájccal* végződik, de úgy döntöttem, nem foglalkozom vele. A jövő számomra az átváltoztatással indul el és ér is véget. Amúgy meg kőből van a szívem, nem?

Lucilla először módszeresen és nyugodtan fogott bele a dologba. Az első sarkon befordult, megállt egy kapualjban, elővette a térképet, és igyekezett, hogy ne öltön buta turista-ábrázatot. Aztán ráeszmélt, hogy ez egészen olyan, mintha az apját látná, ezért úgy döntött, fűtül rá, mit gondolnak róla a velenceiek. A külseje úgymint megvédte.

Feltekinthet, egy vendéglő kirakatában megpillantotta a tükörképét. Még így – szeretet nélkül felöltöztetve és csak úgy kutyafuttaban megfésülködve – is nagyon szép volt. Az anyjától

örökölte, és ahányszor megpillantotta a tükörképét, őt látta benne. Hátat fordított a kirakatnak, és körülnézett. Az ablaküvegeken megcsillant a lemenő nap. Hirtelen úgy látta, mintha maga az a kis tér bocsátaná ki a fényt, amelyen ácsorog. Lucilla úgy érezte, varázslat szállta meg, és egy pillanatra boldog volt, hogy itt lehet. Mielőtt azonban továbbmenne, meg kell tudnia, hol is keresse, amit akar. Határozottan elindult egy könyvesbolt felé, és megkérdezte, hol talál kisállat-kereskedést. A fickó világosan és érthetően magyarázta el, a térképen is megmutatta az utat. Egyszerűnek látszott.

Elindult, és legalább húsz hídon vágott át; mind másmilyen volt, mégis olyan könnyen össze lehetett őket téveszteni. Megpróbált hivatkozási pontokat keresni, de mert minden épület különleges volt, végül mindegyik egyformán különösnek látszott. Az út kezdett kínossá válni, valahogy úgy, mint ahogy egy velenceinek megbocsáthatatlan hanyagság egyenes vonalat húznia.

Lucilla irigykedve nézte a macskákat, amelyek aprócska párkányokon közlekedtek a víztől csupán egyetlen centiméterre, és szemmel láthatólag oda mentek, ahová csak akartak, míg ő, ahányszor csak zsákutcában – vagy még gyakrabban egy csatornával szemközt – találta magát, kénytelen volt visszafordulni, és újrakezdeni.

Egy óra múlva, maga sem tudta hogyan, kiindulópontjához ért, de a kisállat-kereskedést nem találta meg. Szemben meglátta a kaput, az éttermet, a könyvesboltot, ahol útbaigazítást kért, és a sarkot, amelyen befordult, vagyis a hazafelé vezető utat. Ebben biztosan nem téved, mert a tetejéről megismeri: az a ház az, amelynek a tetején, a kémény mellett egy groteszk szobor gubbaszt. Csakhogy a hatalmas szárnyú és fülű figura most éppen az esőcsatornába kapaszkodik. Még egy rejtély ebben a városban, tűnődött Lucilla: a látószög mindig másnak látszik, és elegendő egyetlen hiba, hogy az ember elveszítse a fejét.

Lucilla ebben a pillanatban tényleg egy óriási és gonosz társasjáték foglyának érezte magát. Megpróbált eligazodni. A tér egyezik, a tábla is erre utal azzal a sok zsidó névvel a falon. Csakhogy a hivatkozási pontok sorrendje most megváltozott az induláshoz képest. Kapu, étterem, könyvesbolt. Vagy könyvesbolt, étterem, kapu? Lucilla nem tudott rá visszaemlékezni, és a szíve szaporábban kezdett verni. Egy dologban biztosan nem téved: a fény határozottan megváltozott, aranyból ólom-színűre váltott.

Alacsony felhők gyülekeztek a tetőkön, és egy második vízőzonnal fenyegettek. Lucillát magával sodorta egy csapat ember, akik tájszólásban beszéltek. Egy szót sem értett, épp úgy lehetett velencei tájszólás, mint kínai.

Gyors és pontos mozdulatokkal egy sor fapallót fektettek le a csatornák közelében. Ugyanebben a pillanatban úgy kezdett zuhogni az eső, mintha dézsából öntenék.

Fejére tapadt hajjal és máris érzékelhető megfázással hazafelé indult. A térkép átázott a nadrágzsebében, mindjárt használhatatlan lesz, és halvány sejtelve sem volt, hol vehetne másikat. A könyvesboltban ismeretlen betűkkel írott könyveket árultak; az írásjelek Lucillát apró kis éjjeliszekrényekre emlékeztették.

Amikor a ház kapujához ért, már a bugyija is csuromvíz volt. És nem tudta kinyitni az ajtót, mert csak a lakáshoz volt kulcsa, a kapuhoz nem. Az ideg-összeroppanás határán először csak az ajtófélfát, aztán közvetlenül a kaput kezdte döngetni, majd rugdalni, és torkaszakadtából apja nevét ordította. A kapu súlyos csikorgással végre résnyire kinyílt.

– Apa, nyisd ki, én vagyok! – ordította Lucilla.

Egy hegyes orr kukucskált ki az ajtórésből, amelyet néhány másodperccel később egy kék szempár követett.

– Ki vagy? – kérdezte a fejhang, amely nyilván az orrhoz és a szempárhoz tartozott.

– Lucilla Moneta, ötödik emelet.

– Ja, te vagy... – szólt a hang, mielőtt kinyitotta volna a kaput.

A lány beugrott, megrázta a lábát, hogy megszabaduljon a víztől, majd kibontott haját is megrázta.

– Hapci!

– Otthon felejtetted a kulcsod? – kérdezte a hang.

Lucilla csak ekkor emelte fel a tekintetét. Biztosan elfelejtette megköszönni. Egy újabb jele ellenszenves mivoltának, és egy újabb szomszéd, aki a megnevelendő kis taknyosok seregébe sorolja.

– Igazából nincs még kapukulcsom. Egyelőre csak lakáskulcsom van. Köszönöm, hogy kinyitotta. Ön Wehwalt kisasszony?

A nő, aki ajtót nyitott, tágra nyitotta szemét. Ugyanolyan volt, mint a testvéréé, csak talán még nagyobb. De lehet, hogy csak a szempillaspirál és a szemhéjpúder teszi.

– Kisasszony? – kérdezett vissza a nő.

– Hát, ha a testvérével él, biztosan vénlány.

– Vagy özvegy – vágott vissza a nő vidám mosollyal.

– Igaz! Régóta özvegy?

– Nem, hajadon vagyok, amely a vénlány szinonimája.

Lucillának kezdett elege lenni, és főleg nagyon fázott. Nem szerette a szócséplést. Mi rossz van abban, ha valaki megmondja, hogy özvegy, árva, sánta vagy egyedülálló? De ő tizenhárom éves, és senki nem fogja magát vissza, hogy lehurrogja, ha elmondja a véleményét. Egy újabb rejtély, amitől rossz kedve lett. Ezalatt az idős vénlány megragadta a dzsekijét, és becibálta a lányt a lakásába.

– Gyerünk, eláztatod a lábtörlőt. Holnap úgy bűzlik majd, mint az ázott kutya. Mire vársz, írásos meghívóra?

– Nem mehetek be ismeretlenek lakásába! – ellenkezett Lucilla, és az ajtófélfába kapaszkodott. – Az apukám nem akarja!

– Biztosan azt sem akarja, hogy tüdőgyulladást kapj. Gyerünk, a nappaliban ég a kandalló, a fűtést viszont csak egy hónap múlva kapcsolják be.

Lucilla egy pillanatig azon tűnődött, vajon hol lehet a hajszárító. De nem jött rá, és mert nagyon bosszantotta volna, ha beteg lesz, úgy döntött, megbízik Wehwalt kisasszonyban. Végül is milyen szörnyűséget tehetne vele?

Azt az utasítást kapta, hogy a csuromvizes zokniját és cipőjét a dzsekijével együtt hagyja az előszobában. Az idős hölgy ráparancsolt egy pár papucsot, amely nagyon kellemes volt, mert eddig a kandalló mellett állt. Aztán kapott egy pokrócot, beleburkolózott, majd az idős hölgy leültette az egyik, terítőkkal tarkított karosszékre. Wehwalt kisasszony hozott neki egy csésze forró, sötét és édes teát, amely nagyon ízlett Lucillának.

Majd egy nagy tüsszentéssorozat után a lánynak végre megjött a hangja.

– Ma délután megismerkedtem a testvérével.

– Igen? Most éppen fürdik. Hogyhogy kimerészkedtél ilyen időben?

Gustavo! Teljesen megfeledezett róla, hogy a halnak elsősegélyt nyújtson. Gustavo már biztosan belekakaált a fazékba, amelyben az apja tésztát szokott főzni. Hány óra van? Az ingaóra fél nyolcat mutat. Apa legkorábban egy óra múlva jön haza az irodából, de addig muszáj valami megoldást találnia.

– Kisállat-kereskedést kerestem – válaszolt Lucilla, amikor észrevette, hogy az idős hölgy kérdő tekintettel méricskéli. – Új akváriumot kell vennem az aranyhalamnak.

– A jóisten áldjon meg, éppen itt a sarkon van egy.

– Nem találtam meg – védekezett Lucilla.

– Persze, biztosan elbújt – folytatta a hölgy, mintha amit mond, a világ legtermészetesebb dolga volna. – Különös város ez, majd meglátod.

– A halam most egy fazékban vesztegel. Aztán hallgathatom majd apát.

– Értem.

Lucilla néhány pillanatig a hölgyet figyelte. Ugyanolyan magas volt, mint a fivére, ugyanolyan testalkatú, de még az

arca is ugyanolyan. Csupán az ugyanolyan sárgásfehér haját fésülte másként. Ő kontyba szedte, testvére a vállára eresztve hordta.

– Ikrek?

– Igen. De a jelleme miatt mindig is Leone volt a családfő. Most, hogy már megöregedtünk, jól kijövünk. A te korodban meg tudtuk volna ölni egymást.

– A nagymamám Önnel lehet egyidős.

– Igen?

– Több mint hatvanéves. Kicsit már túlhaladta. Öregek ott-honában él Franciaországban.

– Hogyhogy Franciaországban?

– Mert francia. De amióta anya hozzámment apához, nem tette be a lábát Olaszországba, még az esküvőre sem jött el. Minden karácsonykor és nyáron meglátogatjuk... meglátogattuk.

Lucilla megpillantott egy fekete-fehér fényképet, amely a kandalló párkányán állt, jól látható helyen. Két gyerek ücsörög egy napernyő alatt. Egyformák, és nem csak a frizurájuk meg a ruhájuk miatt.

– Ketten vannak?

– A háború előtt. A Lidón voltunk. Hát igen... – válaszolt a hölgy, és hirtelen felállt a karosszékből. – Ide hallgass! – Leone nemsokára ádámkosztümben kimászik a fürdőkádból, és nem hiszem, hogy tetszene, ha úgy látnád.

Lucilla felugrott, mintha mérges pók csípte volna meg. A kandalló rácsára tette a csészét, éppen a fénykép mellé.

– Nem is mondta, hogy hívják.

– Ruth – válaszolt a hölgy, és egy tévénagyágú üvegvázát nyomott a kezébe. – Ennek elégnek kell lennie a haladnak. Majd visszaadod, ha megtaláltad az üzletet.

– Lehet, hogy beletelik egy kis időbe.

– Ne aggódj! Van még egy-két vázám. Most futás, és köszönöm a látogatást.

BÜNTETÉSBEN

ucilla hármásával szedte a lépcsőfokokat, olyanmire aggódott az aranyhaláért, végre-valahára rendesen el akarta helyezni.

A Wehwalts kisasszonytól kapott váza még úgy is hatalmasnak bizonyult, hogy köveket, kagylókat és még egy tengeri csikó alakú kerámia hamutartót is belepakolt. Elnézte egy darabig. A váza külső felébe hópehely alakú mintát véstek, Gustavo néhány pillanat alatt ártalmatlan aranyhalacskából mélytengeri szakadékok szörnyetegévé vált.

Aztán mosogatószer nélkül – mert azt még nem vettek – elmosta a fazekat. Miközben a halkakát lesúrolta a fazék oldaláról, Lucilla szívből remélte, hogy az apja pizzát hoz ma vacsorára. Ezután úgy döntött, kicsomagol néhány dobozt. A kép, amelyet az áruszállító kompon futólag megpillantott, nem került elő.

Lucilla maga előtt látta, de azért nem tökéletesen. Emlékezetében a színek már kezdtek megfakulni, akárcsak a házak homlokzata az esőben. A körvonalak már nem voltak olyan határozottak. Azokra a végtelenül hosszú délutánokra bezzeg nagyon jól emlékezett, amelyeken a festő műtermében modellt kellett ülnie.

Akkor még kaotikus, ronda, hőn szeretett városában lakott. Csúpan néhány év telt el azóta, mégis századoknak tűnt. Anya

csak akkor engedte el a kezét, ha a parkon sétáltak keresztül, amely a házukat a festő – nagymama egyik barátja – műtermétől elválasztotta. A festék és a lenolaj szagát még az orrában érezte. A festő és az anyja hangja még a fülében csengett, amint az ülések utáni teázás közben csevegnek, mialatt ő, aki akkor még kislány volt, az ecsetekkel játszott. Aztán eszébe jutott a pénz, amelyet az apjától kapott, de nem költött el. Úgy gondolta, Gustávnak most már jó helye van, az új akvárium igazán várhat. Emlékezett, hogy látott néhány táblát, amely a vasútállomást jelezte, emlékezett, hogy az ő helye nem itt van, és hogy menekülési terve készen áll.

— Az állomáson van. Csuromvizes. Nem hallotta a tüzszentéseit? Mint az utolsó ítélet harsonái.

A Giulio Moneta névre hallgató alkímista komolyan bólintott, és tudomást sem vett az élcről, vagy legalábbis ezt színelte. Ha valamit igazán gyűlölök, hát azt, ha pesztonkát kell játszanom, és attól tartottam, hogy a kis lobbanékony taknyossal ez az új velencei helyzet valóságos gyötrelmem lesz, ha így elszökdösik otthonról, és tüdőgyulladást kap nekem.

Az alkímista felsóhajtott. A különféle képességű varázslókkal eltöltött hosszú évek során legalább egymilliárdszor hallottam már ezt a sóhajt. Harag és kudarc keveredett benne.

— Nos? Elmegy érte? – kérdeztem.

— Mit keres az állomáson?

Most rajtam volt a sor, hogy felsóhajtsak.

— Már mondtam. Tüsszög. És feltételezem, egy vonatra vár, más ötletem nincs, mit keresne ott éjnek évadján.

— Gondolom sokáig tartott, mire megtaláltad – szólalt meg most ez az ember, és kihúzta magát. Gyűlöltem ezt a tipikus alkímista viselkedést, hogy soha nem akarják a vereségüket beismerni. A lánya ravasz és kiszámíthatatlan volt, mert szomorú, és a sorsába beletörődni képtelen. Ebben apja méltó utódja. Úgy döntöttem, hazudok.

– Persze, legalább száz sikátor felett kellett széltében-hosszában elrepülnöm, még azt is kockáztattam, hogy esetleg észrevesznek. Szerencsére ebben az esőben nem nagyon akaródzik az embereknek felfelé báméskodni.

Ez az egyetlen kis részletkérdés igaz is volt. Valójában talán egy másodperc töredékéig törhettem rajta a fejemet, hová rejtőzhetett a kislány. Nem kellett hozzá pszichológus, sem nyomozó, csupán egy, a társaménál kicsit kevésbé tompa agy. Így aztán a lagúna felett örült iramban repültem a tenger felé. Egyórányi féktelen szórakozás.

– Azt hiszem, haza akar menni – fűztem még hozzá.

Az alkimista elfordította tekintetét a földön heverő képtől, és kihajolt a laboratórium ablakán. Odakint Velence az áradással küzdött. Úgy látszott, már-már a legrosszabbtól kell tartani, de én tudtam jól, hogy ez a behódolás csupán a stratégia része. Az első napsugárra a tenger visszavonulót fúj, megadja magát. És ez a derűs köztársaság a habokból kibukkanva újra sós fényében fog tündökölni. Csupán az évszaknak megfelelő csata folyik, ezt a küzdelmet minden ősszel meg kell vívni: az esőzésektől megemelkedik a csatornák vízszintje, a víz megtámadja a palotákat, és elárasztja a pincéket. Míg ezen tűnődtem, társam a nadrágzsebéből előhúzta mobiltelefonját. Tárcsázott, értesítette a rendőrséget, hogy a lánya elszökött otthonról, és azt hiszi, az állomáson van. Azt mondta, ebben az időben nem talál taxit, de majd meghal az aggodalomtól. A rendőr nyilván lépre ment, mert Moneta úr nem győzött hálálkodni, majd megadta a címét, és letette a telefont.

– Nem megy érte? Mármint személyesen.

Az alkimista vidáman, helyesebben szólva ravaszul rám mosolygott.

– A lányomat kemény fából faragták. Ha rendőrök kíséretében kell majd hazajönnie, mint Pinocchiónak, az jó lecke lesz neki alázatból. A rendőrök elmondják majd neki, hogy az apja tudta, hol keressék. Ettől a látszólag rejtélyes tényről jobban

fog tisztelni. Tudni fogja, hogy hidegen hagy, ha felhúzza az orrát.

– Ami természetesen nem így van – fűztem hozzá, miközben hanyagul a karmomat nézegettem.

– Természetesen – felelte. – De egy kicsit nyilvánvalóan foglalkoznom kell vele a következő napokban. Elviszem szórakozni, veszek neki egy igazi akváriumot meg muranói lovacskát.

Az egyetlen rejtély már csak az maradt számomra, hogyan gondolhatta ez az ember, hogy egy kis üveglovacskával megvásárolhatja lánya engedelmességét. De az igazat megvallva, alulírott számára az apaság egész témája rejtély, így végül is a varázslónak lehet, hogy igaza van. Egyébként meg a legkevésbé sem érdekelt a dolog, ezért úgy döntöttem, agyam mélyére rakározom a történeteket, és fontosabb dolgok után nézek.

Az ablakban botlottam beléjük. Lagúnám eltéveszthetetlen illata csiklandozta az orromat. Sem a gázolaj, sem a szmog, sem a kőolaj nem tudta teljesen elnyomni ennek a különleges városnak a természetét. Mint egy szirén teste: Velence áttetszőn és tekervényesen szundikált a lábaimnál.

A hatalom különös érzése szállt meg. A torony falai között, a gettó legmagasabb házában, az alkimistám laboratóriumában semmi sem látszott lehetetlennek. Meg fogjuk csinálni. Elő fogjuk csalogatni a kulcscsontot a rejtekhelyéről. Helyére tesszük a dolgokat. Csak sietni kell.

– Mikor fogunk hát hozzá?

– Biztosan nem szombaton vagy vasárnap. Ilyenkor túl sok minden lében kanál mászkál. A következőt tesszük: én a lányommal foglalkozom, te pedig megpróbálsz kitalálni, ki mást érdekel még a kutatásunk. Varázslat illatát érzem a levegőben. Tömjén, bűbáj...

Elképedve néztem rá. Mégis mit gondol, hol van?

– Az egész városban nincs még egy hely, ahol ennyi ideje és ilyen kiváló eredménnyel üznének varázslatot, mint itt, a zsidó gettóban. A gyerekek itt előbb tanulják meg a Kabbalát, mint

a szorzótáblát – mondtam. – Állítólag itt, a három zsinagógát összekötő sikátorokban – amelyeket néhány beavatotton kívül senki nem ismer – rejlik az az ezüstkánál, amellyel a Gólemet összegyűrják.

Az alkimista elégedetten tüdejébe szívta a levegőt, csenevész mellkasát egészen kidüllesztette. Ne felejtsek el, hogy egy fajankóval volt dolgom, ezért helyesbítenem kellett.

– Azt akarom mondani, hogy a farkas barlangjában vagyunk. Itt a falnak is füle meg szeme van. Résen kell lennünk.

A figyelmeztetést társam egy laza kézmozdulattal elhesintette. Ezt a kézmozdulatot számtalan alkalommal, sokaktól láttam már előtte, a legkülönbélebb történelmi korokban, és soha nem vezetett jóra.

– Én csak egy vegyész vagyok. Egy lázadó kislánnyal és családi gondokkal. Senki nem gyanakszik rám.

Keztem feldühödni, bevallom. A gettó a sok itt keringő alkimista könyv és tárgy miatt Velence legbiztosabb helye, hogy az ember egy talizmánt elrejtсен, ám ugyanakkor ebben a negyedben élnek a rejtélyek legnagyobb ismerői is. Senki, még egy olyan együgyű alak, mint Giulio Moneta sem gondolhatja, hogy nem kell óvatosnak lennie.

– A könyvek fele, amelyeket fél Európa különböző könyvtáraiból, hogy úgy mondjam, kikölcsönöztetett velem, olyan aurát áraszt, hogy ahhoz képest az északi fény csupán temp-lomi gyertyaláng. És itt, Milánótól eltérően, nincs radioaktív márványdóm, hogy a vibrálást összezavarja, mint ahogy már elmagyaráztam... hányszor is? Ezerszer? Nem, ha csak ezerszer mondtam volna, elfelejtette volna. Nézzük csak, hányszor is ismétetem el... egy nap egyszer szorozva négy évvel, az annyi, mint...

Ez a gügye a tekintetét a tölgyfa polcok felé fordította, amelyet egy kiló méhviasz gyertya és alulírott könyökszírozásra használt olaja világított meg. Mindenféle és minden nyelvű könyvek sorakoztak rajtuk, mint a katonák. Azt a benyomást

keltették, mintha mind érte lenne ott. Ám csak egy ostoba alak vette volna be ezt a mesét. De ezt már mondtam, nem?

– Hangokat hallok odalentől – szólalt meg ekkor Giulio Moneta. – Azt hiszem, megérkezett a rendőrség. Használd ki az alkalmat, és keresd fel gyerekkorod emlékeit!

Gyerekkorom emlékei olyan távoliak és mélyek, hogy te, azzal a csekélyke élettapasztalatoddal még csak elképzelni sem tudnád őket. Ezt szerettem volna mondani. Ám csak ennyit feleltem: – Rendben, vettem az adást; meglepek.

Lucilla a sötét szobában, csukott szemmel is pontosan magaelőtt látta régi szobáját. A ládát az ágy lábánál. A széket a szekrény mellett, amelyben ruhái gondosan összehajtogatva feküdtek. Az ablakot a zsaluval, amelyen beszűrődött a dóm tetejéről a Madonnina arany fénye. Ugyanaz a csillogás, mint ami anyja arckifejezését bearanyozta, amikor arról mesélt neki, hogyan ismerte meg fiatalon apját, és hogy mennyire szerette. Aztán egy idő után nem mesélt többé erről, és a tekintete sem ragyogott már úgy, amikor Giulio Monetára nézett.

Most, hogy a régi ágyán egy új szobában feküdt, Lucilla hirtelen nem is tudta, hol van. Anyjáról semmi híre nem volt, apja pedig még a vártnál is rosszabbul viselkedett. Megalázta a rendőrök előtt. Derűs korholással sújtotta, és nem magyarázta el nekik, hogy ő csak az anyját akarta meglátogatni, aki kórházban fekszik. Talán örökké kómában marad. Aztán vacsora nélkül, üres gyomorral ágyba küldte, olyan kudarcélménnyel, hogy összeszorult tőle a torka.

Nem tudott elaludni. Újra és újra magaelőtt látta a jelenetet, amint motorcsónakkal hazahozzák, az egyik rendőr a vállára terítette a kabátját. Hirtelen kinyitotta a szemét, és a szobrot kereste, amelyhez Milánóban az imáival fordult, ám helyette csak azt a kutyaszerű, hatalmas fülű pófát látta, azt az alakot, amely most szoborrá dermedt, de mégsem lehetett szobor, mert folyton változtatta a helyzetét. Azon az éjjelen a padlás ablakán

hajolt ki. Apja mellette állt, könyökét a párkányra támasztotta. Aztán a motorcsónak kikötött, és őt kiszállították. Amikor újra kinyitotta a szemét, a fény kialudt, a két alak pedig eltűnt.

Velence éjszaka érdekesebb, mint nappal, tűnődött, miközben a rendőrök kíséretében lépdelt. Olyan csendes. Az ódon házfalak között lépteinek és tüsszentéseinek zaja visszhangzott, csupán az éttermek kapui előtt ácsorgott néhány vendég, akik kezükben az utolsó pohárkával csevegtek. Lucilla nem emlékezett a pontos címre, de sikerült elmagyaráznia, hogy a gettó legmagasabb házában lakik, és ez elég volt. Orrát lógatva felgyalogolt az ötödik emeletre, és várta a rázúduló jelenetet.

Apja azonban a szegény, lányát egyedül nevelő ember szerepét citálta elő: milyen ez a mai világ, miket lehet manapság hallani! A rendőrök megértőn bólintottak, és tapintatosan elsiklottak az anyja balesete felett.

Lucilla felhúzta az orrát, és úgy döntött, felkel. Nem akarta, hogy az apja berontson a szobába, és ezredszer is elmondja, milyen kegyetlen és ostoba volt, ezért inkább nem gyújtott lámpát. Ám mert még nem igazodott el a szobában, a térdét beverte valaminek az élébe, aztán tapogatózva eljutott az ablakhoz. Az üveg jéghideg volt. Kint az áthatolhatatlan köd bundaként takarta a várost. Az orra hegyéig sem látott. És olyan szép volt, olyan... milánói!

Lucilla egy pillanatra úgy érezte, életének minden kis darabkája a helyére fog kerülni. Anyja fel fog ébredni, mindent el fog magyarázni, és apja bele fog egyezni, hogy Lucilla vele éljen. Hirtelen valami érthetetlen káromkodást, majd dühödt zajt hallott, olyan volt, mint valami súlyos szárnyscsapkodás, mintha egy nagy madár valami akadályt akarna kikerülni. Aztán egy dörrenés, éppen a feje felett, majd – mintha kés csikorgott volna a tányéron – hirtelen fékezés, aztán újabb káromkodás. Lucilla azt gondolta, biztosan egy rakéta csapódott a tetőbe. Rendben, valaki ide irányított egy rakétát, morogta magában Lucilla, és várta, hogy a csillár abbahagyja a csilingelést.

Meg kell tudnia, mi volt ez, aggodalmaskodott, és kihajolt az ablakon, miközben a fejét törte. Megpróbált felnézni. Aztán hirtelen elfogta a félelem, hogy az anyja sorsára jut. Hogy beveri a fejét, és már csak vegetálni fog. Úgy érezte, az ereiben megfagy a vér, halántékán verejték gyöngyözött. Hirtelen visszaugrott a szobába, éppen akkor, amikor az ajtó alatti résből egy kis fénysugár lopózott be. Apja a folyosón állt. Lucilla hallotta, amint kattant a zár, és a lépcsőfordulón papucs csoszogása hallatszott. Hideg lábbal bújt vissza az ágyába, fejében valami motoszkált. A felettük lévő emeleten padlás volt, ebben biztos volt. És ezt a padlást az apja, és még legalább egyvalaki látogatja, akinek igen különös külseje, napirendje és szokásai vannak. Amit ő szobornak hitt, az egy emberi lény, még ha oly rút is. Nagy talány. Valami, ami mögött valami más rejlik. Mialatt a párnáját felrázta, hirtelen nagy boldogság töltötte el; Lucilla arra gondolt, talán elérkezett az a pillanat, amelyre minden gyerek vár: amikor végre megzsarolhatja a szüleit.